

JUDr. Pavel Blažek, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

Praha 22. března 2023
č. j. MSP-57/2023-ODKA-ORG/4

Vážený pane předsedo,

prostřednictvím předsedkyně Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky Ing. Markéty Pekarové Adamové mi byla doručena Vaše písemná interpelace ze dne 22.02.2023, č. j. PS2023/003422, ev. č. 199, ve věci: „*Činnost některých orgánů činných v trestním řízení*“.

V rámci Vašeho ústavně garantovaného práva na interpelace podle čl. 53 odst. 1 Ústavy České republiky, mne interpelujete ve věcech ohledně činnosti některých orgánů činných v trestním řízení, kdy uvádíte, že:

*„Jako poslanec Poslanecké Sněmovny Parlamentu České republiky jsem při výkonu svého mandátu z mediálního prostoru zaznamenal znepokojivé věci ohledně činnosti některých orgánů činných v trestním řízení. Z internetové zpravodajství věnující se justici jsem se dočetl, že nejvyšší státní zastupitelství v polovině ledna **zrušilo pro závažná pochybení usnesení o zahájení trestního stíhání dvou žen, které v listopadu minulého roku obvinila policie v tzv. případu Stoka. Podle nejvyššího státního zastupitelství policejní orgán pod dozorem státní zástupkyně účelově selektoval výpovědi v neprospěch obou obviněných žen.***

*Dále jsem si pak na shodných internetových stránkách přečetl citaci ze zrušujícího usnesení, která mne velmi znepokojila. Nejvyšší státní zástupce měl do textu usnesení napsat následující text: „**Jako poměrně neobvyklým se pak stížnostnímu orgánu jeví procesní postup policejního orgánu, kdy bylo zahájeno trestní stíhání obviněných Denisy Hlubocké a Moniky Janoškové pro trestný čin podvodu, aniž bylo zahájeno trestní stíhání Pavla Hubálka, který se měl (alespoň podle závěrů policejního orgánu a podle popisu skutku v napadeném usnesení) úmyslně a rozhodujícím způsobem spolupodílet na spáchání předmětného trestného činu,**“*

Ve věci mě pak také zarazila mediální sledovanost zadržení těchto osob a zahájení jejich trestního stíhání. Již v den jejich zadržení a poté den následující určitá média přinášela pro

mne až neuvěřitelné detaily z přípravného řízení, které je ze zákona neveřejné. Níže uvádím výběr některých článků, které jsem si přečetl.

Tato doslova mediální masáž podle mého názoru zcela podryvá základní zásady právního státu, jako jsou především presumpce nevinny a právo na spravedlivý proces. Zcela stranou pak ponechám detailní znalost případu ze strany novinářů, kdy se nachází v neveřejném přípravném řízení. Silně pochybuji, že by osoby, které byly bezprostředně zadrženy, novinářům poskytovaly jakékoliv informace z průběhu trestního řízení.

*V poslední řadě jsem si pak v uvedené věci přečetl vyjádření dozorové státní zástupkyně, které mne absolutně šokovalo a nemohl jsem uvěřit, že je v demokratickém právním státě něco takové ze strany státního zastupitelství, které má garantovat zákonnost přípravného řízení, vůbec možné. Dozorová státní zástupkyně místo slov omluvy za vedení nezákonného trestního stíhání a vyvození profesní odpovědnosti pronesla naprosto bezprecedentní vyjádření zcela bořící základní zásady právního státu. Podle internetového deníku Seznam měla pronést, že „**Pracujeme s policií na tom, aby trestní stíhání mohlo být znovu zahájeno,**“*

<https://www.seznamzpravy.cz/clanek/domaci-zivot-v-cesku-kauxa-nebytovych-prostor-statni-zastupitelstvi-zrusilo-stihani-dvou-zen-225323>)

*Citované prohlášení, samozřejmě bylo-li učiněno tak, jak citoval webový portál Seznam, podle mého názoru **flagrantně porušuje základní zásady trestního řízení, základní povinnosti státního zástupce, kdy já toto vnímám jako zcela bezprecedentní veřejné vyhrožování trestním stíháním konkrétním osobám.** Uvedené vyjádření je podle mého názoru v demokratické společnosti založené v úctě k právnímu státu zcela nepřijatelné.*

Pro úplnost jen podotýkám, že v přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. Dále pak podle zákona o státním zastupitelství je státní zástupce při výkonu své funkce povinen odpovědně plnit své úkoly a respektovat přitom zásady, které zákon pro činnost státního zastupitelství stanoví; zejména je povinen postupovat odborně, svědomitě, odpovědně, nestranně, spravedlivě a bez zbytečných průtahů. Jákýkoli vnější zásah nebo jiný vliv, jehož důsledkem by mohlo být porušení některé z těchto povinností, musí odmítnout.

Závěrem pak jen podotýkám, že v tomto případě šlo o nezákonné trestní stíhání a nezákonnou vazbu, kdy toto vede k odpovědnosti státu za škodu a následně pak povede i k náhradě škody. Za škodu je pak odpovědný stát a náhradu škody za nezákonnou činnost dozorové státní zástupkyně ponosou daňový poplatníci.

Vážený pane ministře spravedlnosti, z celé výše uvedené věci jsem doslova konsternován a žádám Vás o zodpovězení následujících otázek.

- 1) *Není prohlášení dozorující státní zástupkyně v rozporu se základními povinnostmi státního zástupce naplňují znaky skutkové podstaty kárného provinění?*
- 2) *Nezakládá prohlášení dozorující státní zástupkyně podjatost, resp. její nestrannost v předmětném trestním řízení?*
- 3) *Reagoval na její prohlášení její nadřízený v rámci vrchního státního zastupitelství?*
- 4) *Reagoval na její prohlášení nejvyšší státní zástupce?*
- 5) *Učinil nejvyšší státní zástupce nějaké úkony v rámci dohledu vůči dozorující vrchní státní zástupkyni?*
- 6) *Jakou ponese dozorová státní zástupkyně odpovědnost za uvedené nezákonné trestní stíhání a nezákonnou vazbu? “.*

Vážený pane předsedo, úvodem Vás ujišťuji, že Vámi kritizované úniky informací z trestních řízení a následnou mediální „masáž“ **považuji za velmi závažné.**

Podle platné a účinné právní úpravy Ministerstvo spravedlnosti dohled nad soustavou státního zastupitelství nevykonává a nedisponuje tudíž ani elektronickými systémy, z nichž lze informace ohledně činnosti státních zastupitelství získat. **Jediný způsob, jak mohu dostat své ústavní povinnosti podle čl. 53 odst. 2 Ústavy, je žádost ministra spravedlnosti** podle § 13 odst. 1 zákona č. 283/1993, o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSZ“), kdy mohu požádat kterékoli státní zastupitelství o informaci o stavu řízení v každé věci, v níž je státní zastupitelství činné, pokud takovou informaci potřebuji jako člen vlády.

V kontextu výše uvedeného jsem se, na základě uvedeného zákonného oprávnění v kontextu se svojí ústavní povinností člena vlády Vám do 30 dnů odpovědět, obrátil **na Vrchní státní zastupitelství v Olomouci a Nejvyšší státní zastupitelství.**

Pokud by existovalo důvodné podezření, že se úniku informací dopustil jakýkoli příslušník policejního orgánu, **ihned bych se obrátil na GIBS**, ukázalo-li by se, že již neprovádí vlastní šetření. Jestliže by existovalo důvodné podezření, že se pochybení dopustil jakýkoliv státní zástupce, **neváhal bych s podáním kárné žaloby, v níž bych navrhoval nejpřísnější trest – odvolání z výkonu funkce.** Současně s podáním kárné žaloby bych **státního zástupce okamžitě dočasně zprostil výkonu funkce do doby, než by kárný senát případně rozhodl o jeho vině.** Rovněž bych považoval za svou **osobní povinnost řešit únik informací také v trestněprávní rovině,** tedy bych v takovém případě podal trestní oznámení na dotyčného státního zástupce.

Řešení problematiky úniku informací z trestního řízení **považuji za zcela prioritní, neboť tyto úniky informací vnímám jako jedno z největších ohrožení právního státu a pošlapávání presumpce nevin.** Presumpce nevin je jedním ze stěžejních principů právního státu, pročež považuji za naprosto nezbytné, aby se na obviněného v rámci trestního nebo přestupkového řízení nahlíželo jako na nevinného, dokud není pravomocně rozhodnuto o jeho vině. Presumpce nevin musí být striktně a důsledně dodržována tím spíše, pokud bylo teprve zahájeno trestní stíhání. Samotné trestní řízení v této věci tak stojí teprve na samém počátku vyšetřování. V takové situaci, ostatně jako v kterémkoli trestním řízení, je naprosto

vyloučeno, aby byl princip presumpce nevinny tímto způsobem jakkoli pošlapáván. Je nutno proto apelovat na orgány činné v trestním řízení, aby vždy důsledně respektovaly jednu ze stěžejních zásad trestního řízení, která je nepostradatelná pro fungování právního státu vůbec.

K uvedenému považuji za nutné zdůraznit závěry Ústavního soudu v nálezu sp. zn. II.ÚS 417/21 ze dne 21. 6. 2021, dle něhož je: „*Politický systém České republiky založen na volné soutěži a čl. 22 Listiny základních práv a svobod ukládá povinnost umožňovat a ochraňovat svobodnou soutěž politických sil. Státní orgány vstupující autoritativně do této sféry musí konat velice obezřetně a jejich zásahy mohou být odůvodněny pouze silným obecným zájmem. Takovým zájmem je nepochybně stíhání veřejně činných osob, které jsou důvodně podezřelé z trestné činnosti. V konfrontaci těchto zásad však požívá vyšší ústavní ochrany princip volné soutěže politických sil a neodůvodněný zásah státu je potenciálním rizikem i pro samotnou demokracii.*“. V kontextu závěrů tohoto rozhodnutí by zde měl být absolutně minimální prostor pro poskytování informací o trestním řízení a osobách na něm zúčastněných, byť i na základě jednoho ze zákonem vymezených důvodů dle § 8a a násl. trestního řádu.

V souvislosti s tím připomínám, že dle článku 89 odst. 2 Ústavy ČR jsou vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu **závazná pro všechny orgány i osoby, tedy bezesporu i pro orgány činné v trestním řízení**. Závěry vyplývající z výše uvedeného nálezu musí orgány činné v trestním řízení bez výjimky vždy respektovat a řídit se jimi, **tím spíše, když zahajuje trestní stíhání vůči osobě veřejného života**. Pokud se ukáže, že trestní stíhání nemělo být vůbec zahajováno, vzniká tady pochybnost stran zákonnosti, ba dokonce ústavnosti takového postupu. Nerespektování závazného rozhodnutí Ústavního soudu ze strany orgánů činných v trestním řízení by v souladu se závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 16. 9. 2020, č. j. 12 Ksz 7/2019-196, tedy bezpochyby **mohlo založit kárnou odpovědnost státního zástupce**, neboť by šlo o případ, **kdy státní zástupce flagrantně porušil své povinnosti postupovat odborně, svědomitě, odpovědně, nestranně a spravedlivě při výkonu dozoru nad zachováním zákonnosti přípravného řízení**, případně i v následném řízení před soudem, tím, že byl někdo bezdůvodně stíhán pro skutek, který podle ustálené judikatury vrcholných soudů není trestný a odlišný právní názor nebyl policejním orgánem ani státním zástupcem ničím zdůvodněn.

Velmi mne znepokojuje informování veřejnosti o věcech, o kterých se informovat nesmí. Nezákonná indiskrece může zasáhnout do práva na svobodnou volbu zástupců lidí, občanů a tím i ústavní právo na spravedlivý proces a na zastoupení. Trvám na tom, že když zákon říká, že přípravné řízení je neveřejné, tak má být neveřejné. Proto je problematika nezákonného nakládání s písemnostmi v trestním řízení předmětem diskusí na Ministerstvu spravedlnosti. Problematika úniků informací z trestních řízení představovala důležitý bod na jednání výboru pro bezpečnost Poslanecké sněmovny v lednu letošního roku. Debata byla systémová a bylo mimo jiné projednáváno, zda stávající právní úprava dostatečně zabraňuje tomu, aby docházelo k systémové likvidaci vybraných osob (zdaleka nejen z oblasti veřejného života) na základě uniklých informací do médií. V této souvislosti také zdůrazňuji, že

mediálnímu lynči jsou mnohdy vystavováni nezákonně stíhaní či dokonce pouze prověřováni jedinci, kteří nakonec nejsou ani obviněni, což dokazuje nespočet případů veřejně činných osob. V nejednom případě tak došlo k porušení práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, konkrétně se jedná o právo na spravedlivý proces. Také bylo zasaženo do lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti.

Předmětem jednání výboru byly též závěry Vyšetřovací komise Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR k únikům z policejních spisů, kde je v závěrečné zprávě z roku 2017 uvedeno, že „...*úniky informací z trestního řízení, jejich účelová interpretace a následná cílená tvorba veřejného mínění, jsou fatálním ohrožením ústavnosti.*”. Toto prohlášení komise totiž absolutně koresponduje s již výše citovaným nálezem Ústavního soudu ČR, do něhož byl *de facto* tento závěr vtělen, přičemž znovu zdůrazňuji, že tento náleze je závazný ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR i pro orgány činné v trestním řízení.

Dodávám, že závěry Komise uvedené ve zprávě z roku 2017 shledávám i **nadále velmi aktuálními**. Jak jsem již uvedl výše, **iniciování debaty o tom, aby úniky informací z trestních spisů byly trestným činem, je vzhledem k závažnosti jednou z mých naprostých priorit**.

Inspiraci lze čerpat z francouzské právní úpravy. Ve Francii například otázka, zda novinář může zveřejnit informaci, která má původ v trestním spisu, závisí na tom, zda informace byla získána ze spisu na základě jednání třetí osoby, které bylo porušením zákonem stanovené povinnosti mlčenlivosti. Ke zveřejnění informace od obviněného, kterému bylo umožněno nahlédnout do spisu, je tedy novinář oprávněn (stejně jako obviněný je oprávněn mu informace předat), nejde-li samozřejmě o skutečnosti utajované podle zvláštního zákona, apod. Jelikož přístup obviněného do vyšetřovacího spisu je spíše výjimečný, **má se ve Francii ve většině případů za to, že novinář nesměl informaci zveřejnit**.

Rovněž nelze opomenout německou právní úpravu. Německý trestní zákoník totiž stanoví zvláštní trestný čin za vynesení dokumentů z trestního řízení, kdy se odpovědnost za vynesení dokumentů rozšiřuje i na další osoby než úředníky nebo osoby ve státní službě, **tedy i na novináře**. Ustanovení § 353d německého StGB stanoví zvláštní trestný čin zakázané komunikace o soudních jednáních. Až jedním rokem odnětí svobody nebo pokutou bude potrestán ten, kdo přes zákonný zákaz zveřejní informace ze soudního jednání, kde byla veřejnost vyloučena, nebo zpřístupní veřejnosti obsah úředního dokumentu o této věci pojednávající. Stejně bude potrestán ten, kdo v rozporu s povinností mlčenlivosti neoprávněně vyjeví skutečnosti, které se dozvěděl z neveřejného soudního jednání nebo z úředního dokumentu, týkající se dané věci. **Trestné je i zveřejnění částí nebo významných částí obžaloby či jiných úředních dokumentů trestního řízení předtím, než jsou projednávány v rámci veřejného řízení nebo než je řízení ukončeno.**

Ve výše uvedeném kontextu jsem tak osobně přesvědčen, což masivní úniky informací dokazují, že stávající zákonná úprava nepostačuje, neboť množství věcí, se kterými se nakládá veřejně, aniž se s nimi nakládat může, (tedy množství úniků) je příliš veliké. V současnosti jsou úniky řešeny jako přestupek a zabývá se tím Úřad na ochranu osobních údajů, který dle mého názoru však vůbec nezohledňuje veřejný zájem, což shledávám za nedostatečné a nesprávné. Mám za to, že zde existuje **naléhavá potřeba otevřít odbornou diskuzi nad otázkou možnosti definování úniků informací z trestních řízení za trestný čin**, a to bez ohledu na to, kdo se jich dopustil. Trestný čin by tak **platil bez výjimky pro všechny**, ať už by se jednalo o orgány činné v trestním řízení, třetí osoby nebo novináře. Dle mého názoru se lze inspirovat právními úpravami jiných států, na které jsem poukázal výše.

Vzhledem k uvedenému se tudíž domnívám, že je třeba připravit změnu legislativy (konkrétně spočívající ve změně trestního řádu a trestního zákoníku a dalších souvisejících předpisů), která by velmi přísně trestala úniky informací z přípravného řízení, neboť zasahují do osobní integrity dotčených osob ve všech oblastech života, což ostatně dokazují mnohé případy z minulosti. Takové jednání tak považuji za **velmi společensky škodlivé ve smyslu § 12 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník**. Danou problematiku je však nezbytné náležitě analyzovat a dále prodiskutovat. V současné době Ministerstvo spravedlnosti dokončuje rozsáhlou analýzu a návrhy konkrétních legislativních opatření, které budou mimo jiné předmětem projednávání ve výboru pro bezpečnost.

Skutečností, že se jedná o závažný systémový problém, který je potřeba řešit, nasvědčují také vysoké náhrady škod za nezákonná trestní stíhání, které navíc nyní dramatickou rostou. Pro dokreslení pak uvádím, že za posledních 10 let, tedy od roku 2012, bylo za nezákonná trestní stíhání **vyplaceno více jak 787 mil. Kč. V meziročním srovnání došlo k 48% navýšení vyplacených náhrad za nezákonná trestní stíhání**, což začínám již považovat za alarmující číslo, když dochází nárůstu téměř o polovinu během jednoho roku. Pokud bychom navíc kvantifikovali i kompletní náklady ze strany státu (vynaložené platy na úředníky, soudce, administrativu, materiální a technické vybavení, provozní výdaje apod.), dostali bychom se **na částku vysoce převyšující jednu miliardu**, kterou poškozeným platí stát – prostřednictvím zdejšího úřadu ze státního rozpočtu, tedy z kapes daňových poplatníků. Uvedené prostředky daňových poplatníků by nebyly vůbec vynaloženy, **pokud by orgány činné v trestním řízení dostaly svým zákonným povinnostem, striktně dbaly litery zákona a judikatury vrcholných soudů, a to již ve fázi prověřování**, ostatně, jak již bylo výše popsáno, vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou podle článku 89 odst. 2 Ústavy ČR závazná pro všechny orgány i osoby, jejich ignorace ze strany orgánů činných v trestním řízení pak veden nejen k nezákonnému, ale dokonce protiústavnímu postupu.

Vážený pane předsedo, po vymezení problematiky úniku informací z trestních řízení v obecné rovině, nyní přistoupím v **souladu se svou ústavní povinností k odpovědím na Vaše dotazy**. Ke zpracování odpovědi jsem použil vyjádření Vrchního státního zastupitelství

v Olomouci a Nejvyššího státního zastupitelství, kdy bez jejich **součinnosti bych nebyl schopen Vám odpovědět a nemohl bych tak dostát své ústavní povinnosti členy vlády Vám na Vaši interpelaci řádně a se znalostí věci odpovědět.**

K bodu 1) až 4)

Vrchní státní zástupce v Olomouci ve svých vyjádřeních v obecné rovině reagoval tak, „...**že jakékoliv pokoutné úniky interních informací do veřejného prostoru silně odsuzuji a považuji je za nezákonné, škodlivé a ohrožující jak pověst státního zastupitelství, tak v některých případech i řádný a nerušený výkon jeho působnosti.**“. Pokud jde o vyjádření dozorové státní zástupkyně, které Vás podle Vašich slov doslova šokovalo, vrchní státní zástupce v Olomouci mimo jiné reagoval tak, že: „**Vyjádření státní zástupkyně pronesené v průběhu prověřování, v době, kdy ještě nebylo o procesním ukončení prověřování rozhodnuto a znějící: „Pracujeme společně s policií na tom, aby trestní stíhání mohlo být znovu zahájeno.“ považuji za ne zcela šťastné, a ne zcela profesionální, neboť mám obecně za to, že před vydáním rozhodnutí a jeho doručením dotčeným osobám, by nemělo být veřejně deklarováno, k jakému rozhodnutí řízení spěje. Z uvedeného důvodu jsem to s dozorující státní zástupkyní dne 14. 2. 2023 osobně projednal, kde jsem jí své stanovisko k takovému sdělení sdělil.**“. Toto projednání věci pak vrchní státní zástupce v Olomouci považuje v daném případě za zcela dostatečné a znaky kárného provinění v něm nespatřuje. Pokud jde pak o podjatost, tak by o své podjatosti musela dle § 31 trestního řádu sama rozhodnout. Podjatost také může být namítnuta některou ze stran, a pak by o takové námitce musela rozhodnout. V dané věci k takovému rozhodnutí podle vrchního státního zástupce v Olomouci nedošlo.

V rámci poskytnutého vyjádření nejvyšší státní zástupce mimo jiné uvedl, že: „**Část jejího vyjádření, citovaná v písemné interpelaci poslance Ivana Adamce, jistě nebyla nejšťastnější a zcela profesionální, na druhou stranu osobně zastávám názor, že toto jednověté vyjádření nemůže zpochybnit objektivitu a nestrannost dozorové státní zástupkyně.**

Toto moje stanovisko vnímejte prosím jako předběžné a bez hlubších znalostí všech souvislostí, neboť není vyloučeno, že v budoucnu může být ze strany obviněných či jiných účastníků řízení podána námitka podjatosti ve smyslu § 30 trestního řádu, o níž by podle § 31 odst. 1 trestního řádu rozhodoval orgán, kterého se týkají důvody vyloučení. Proti takovému rozhodnutí je přípustná stížnost, o které rozhodne orgán bezprostředně nadřízený. O vyloučení orgánů činných v trestním řízení se rozhoduje z úřední povinnosti anebo na návrh. Nejvyšší státní zastupitelství v tuto chvíli nemá informace o tom, že by takový návrh byl podán, či že by dozorová státní zástupkyně o svém vyloučení rozhodla sama z úřední povinnosti.“ Ve věci pak dále uvedl, že „**O zmíněném mediálním vyjadřování dozorové státní zástupkyně jsem opakovaně telefonicky hovořil s vrchním státním zástupcem v Olomouci Mgr. Radimem Daňhelem, který mi sdělil, že celou věc osobně projednal s JUDr. Petrou Lastoveckou a že toto projednání považuje za dostačující. S tímto jeho závěrem se ztotožňuji a v tuto chvíli, aniž bych znal podrobně aktuální stav řízení, nehodlám přijímat v této**

souvislosti žádná další opatření. Znovu však opakují, že o stížnosti proti případnému rozhodnutí o vyloučení z trestního řízení by rozhodoval státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, proto nemohu definitivně předjímat jeho možné stanovisko. V obecné rovině dodávám, že na případně zjištěné nedostatky v postupu státního zástupce či při vyřizování stížnosti na jeho chování (do této kategorie lze zařadit i mediální vyjadřování) reaguje vedoucí státní zástupce po vyhodnocení míry závažnosti vhodnými opatřeními k nápravě, mezi která patří tzv. manažerské nástroje v užším smyslu, které zahrnují veškeré neformální formy opatření – slovy judikatury Nejvyššího správního soudu (zejm. sp. zn. 9 As 79/2016) – jako „zdvížený prst, či obočí“. Rozumí se tím forma osobního projednání, upozornění, domluvy apod. Přísnější formou je formální výtko podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství a v poslední řadě pak návrh na zahájení kárného řízení. V soustavě státního zastupitelství je zavedená praxe, že různé formy kárných opatření primárně vyřizuje vedoucí státní zástupce, teprve v případě jeho nečinnosti nebo nedostatečnosti přijatých opatření může být činný nadřízený vedoucí státní zástupce (až po úroveň ministra spravedlnosti jako univerzálního kárného žalobce).“.

Z výše uvedených vyjádření nejvyššího a vrchního státního zástupce v Olomouci lze učinit závěr, že oba vyjádření dozorové státní zástupkyně považují za ne zcela profesionální a nejvyšší státní zástupce ho ve svém vyjádření klasifikoval jako **nedostatek v postupu státního zástupce, který s JUDr. Petrou Lastoveckou vrchní státní zástupce v Olomouci projednal.**

K bodu 5)

Dohled ze strany Nejvyššího státního zastupitelství prováděn nebyl.

K bodu 6)

Podle současné platné a účinné právní úpravy podle § 17 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), platí, že: „Nahradil-li stát škodu, která vznikla z nezákonného rozhodnutí nebo z nesprávného úředního postupu, na nichž se podílel soudce nebo státní zástupce, nebo poskytl-li ze stejného důvodu zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, může požadovat regresní úhradu pouze tehdy, pokud byla vina soudce nebo státního zástupce zjištěna v kárném nebo trestním řízení.“. K Vašemu dotazu si tedy dovoluji uvést, že o odpovědnosti dozorové státní zástupkyně ve formě **regresní úhrady škody lze uvažovat pouze tehdy, pokud bude její zavinění prokázáno v trestním či kárném řízení;** v ostatních případech je regres **vyloučen a náklady ponese v plném rozsahu stát, tedy daňoví poplatníci.** Vyplacená náhrada škody způsobená při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo

nesprávným úředním postupem **každoročně stoupá**. V loňském roce byl zaznamenán dramatický nárůst oproti létům minulým. Jen v případě náhrady za zastupování v trestním řízení, které bylo nezákonné, bylo v loňském roce vyplaceno **téměř 55 mil. Kč, což je téměř 40% nárůst oproti předchozímu roku**. Vyplacené zadostiučinění za nemajetkovou újmu v loňském roce **dosáhlo více jak 46 mil. Kč, což je více jak 60% nárůst oproti předchozímu roku**. V meziročním srovnání vyplaceného odškodnění za nezákonná trestní stíhání došlo **k 48% navýšení na 108 mil Kč**.

S úctou

**Vážený pan
Mgr. Ivan Adamec
předseda hospodářského výboru
Poslanecká sněmovna
Parlament České republiky
Sněmovní 4
118 26 Praha 1**